

Arrest

nr. 169 384 van 8 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 april 2016.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. JORDENS, die *loco* advocaten J. DIBI en D. ANDRIEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster vraagt voor de zevende maal asiel aan. De eerste twee asielaanvragen van verzoekster werden geweigerd door de Raad bij respectievelijk arrest nr. 14.198 van 17 juli 2008 en arrest nr. 32 450 van 6 oktober 2009 omdat haar asielrelaas, gebaseerd op dat van haar echtgenoot, ongeloofwaardig is. Haar volgende vier asielaanvragen werden allen niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.1. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat de door verzoekster aangevoerde recente problemen van haar man in Tsjetsjenië in het kader van haar huidige asielaanvraag voortvloeien uit de feiten die voor hun vertrek uit Tsjetsjenië zouden hebben plaatsgevonden en die ze in het kader van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, met name problemen met de autoriteiten omdat haar man ooit hulp zou hebben verleend aan de rebellen en de vermeende problemen van haar familie. Daarnaast voert zij aan in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië te vrezen te worden ondervraagd omwille van haar asielaanvraag in België.

Ter staving van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster de volgende documenten neer: haar intern paspoort, een scan van haar internationaal paspoort, een medisch attest inzake de opname van haar man van 14 tot 15 november 2014, een scan van een attest van de afdeling van het ministerie van Binnenlandse Zaken in Tsjetsjenië in verband met de beschuldigingen tegen haar man, een enveloppe van DHL, een brief van N. B. d.d.29/01/2013, een brief van R. T. en een convocatie d.d.10/12/2007.

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van haar eerste asielaanvraag incorrect is en zij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in en herhalen van haar asielmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Zo heeft verzoekster, onder verwijzing van de COI Focus vervat in het administratief dossier en een internetartikel d.d. 16 januari 2014, aan dat er in Tsjetsjenië veel zorgwekkende verdwijningen bestaan en citeert "dat voormalige strijders en personen die als personen al dan niet terecht worden verdacht van het geven van hulp aan de strijders - familieleden en vrienden van strijders als personen die Tsjetsjenië een verhoogd risico lopen om gevisieerd te worden door autoriteiten", zonder evenwel een concreet verband met haar individuele en persoonlijke situatie aan te tonen. Dergelijke algemene verwijzing naar een risicoprofiel volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto aangetoond te worden, alwaar verzoekster, gelet op haar ongeloofwaardig bevonden profiel en asielrelaas, in gebreke blijft.

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onderstreept de Raad dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. Ook wat betreft verzoeksters verwijzing naar enkele arresten van het EHRM (I. tegen Zweden en R.J. tegen Frankrijk) merkt de Raad op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht op zijn eigen merites.

Waar verzoekster artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen citeert en

aanvoert dat de bronnen aangehaald in de COI Focus niet verifieerbaar zijn daar deze geen informatie bevat over de naam van de contactpersoon, het e-mailadres en de vragen die gesteld werden zodat de juistheid van de informatie niet kan worden nagegaan, kan zij niet worden gevolgd. Zo wijst de Raad er vooreerst op dat de bron waarvan sprake een e-mail betreft. Artikel 26 van voormeld KB voorziet dat wanneer de beslissing op telefoongesprekken of e-mails wordt gebaseerd, het administratief dossier de redenen moet bepalen waarvoor deze persoon of deze instelling werd gecontacteerd evenals de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. In voormelde bepaling wordt verder gepreciseerd dat indien de beslissing gebaseerd wordt op de informatie verkregen bij een telefoongesprek, de ambtenaar hiervan een gedetailleerd verslag opmaakt waarbij melding wordt gemaakt van de naam van de persoon die per telefoon werd gecontacteerd, een korte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie, zijn telefoonnummer, de datum waarop het telefoongesprek heeft plaatsgevonden alsook een kort overzicht van vragen die tijdens het telefoongesprek werden gesteld en de antwoorden die door de gecontacteerde persoon werden gegeven. Vermits de bron waarvan sprake een e-mail betreft, diende de ambtenaar, in tegenstelling tot wat verzoekster pretendeert, geen gedetailleerd verslag op te maken met vermelding van de naam van de contactpersoon, het e-mailadres en de vragen die werden gesteld. Het volstaat daarentegen om te preciseren waarom deze persoon of instelling werd gecontacteerd evenals de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen, wat in casu het geval blijkt te zijn. Zo stelt de Raad vast dat in de COI Focussen wel degelijk gepreciseerd wordt waarom bepaalde personen of instellingen gecontacteerd werden en eveneens toegelicht wordt welke de redenen zijn die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De Raad stelt vast dat Cedoca onder meer informatie en rapporten raadpleegde van internationale organisaties, van internationale en lokale mensenrechtenorganisaties, van onderzoeksinstituten, van buitenlandse overheidsdiensten, van onafhankelijke media, van officiële perskanalen, van overheidsgezinde media en van media in handen van gewapende groepen, dat alle referenties volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie van deze COI Focussen en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focussen, die deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoekster heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus wel degelijk in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat verzoekster evenwel nalaat te doen.

3.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 april 2016, voert verzoekende partij aan dat haar echtgenoot intussen opnieuw is aangekomen in België en dat hij op 9 maart 2016 een asielaanvraag heeft ingediend. Zij wijst er op dat haar problemen volledig zijn gebaseerd op de problemen van haar echtgenoot en dat beide zaken verknocht zijn. Zij vraagt dan ook het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In de mate verzoekende partij vraagt om haar dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal omdat haar zaak verknocht is met de asielaanvraag van haar echtgenoot die onlangs terugkeerde uit zijn land van herkomst wijst de Raad op artikel 39/2 van de vreemdelingenwet:

“§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3° onverminderd het bepaalde in 1° en 2°, de bestreden beslissing tot niet-inoverwegingneming van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bedoeld in artikel 57/6/1, eerste lid, of in artikel 57/6/2, eerste lid, vernietigen omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4.(...)”

Verzoekende partij toont immers met de loutere verwijzing ter terechtzitting naar de nieuwe asielaanvraag van haar echtgenoot die onlangs terugkeerde uit zijn land van herkomst en de loutere bewering dat de zaken verknocht zijn, niet aan dat er in haar hoofde essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of de hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen daadwerkelijke en concrete opmerkingen formuleert aangaande de in de beschikking van 11 april 2016 opgenomen grond.

De Raad wijst erop dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Gelet op de pertinente motieven van de bestreden beslissing, op grond waarvan terecht wordt geoordeeld dat het relaas van verzoekende partij niet aannemelijk of geloofwaardig is, en welke op generlei wijze afdoende worden ontkracht of weerlegd, blijft verzoekende partij hier echter manifest in gebreke.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 11 april 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS